

„Aztán anyukám szól, hogy szedjem már össze magam, mert süt rólam a flegmaság”

A Lőrinc Timi-féle őszinteség
Lőrinc Tímea színművésszel Vígi Sára beszélget

Vígi Sára: Talán azt gondolod, hogy a monodrámád miatt kérdezlek, hogy amiatt beszélgetünk, mert hogy épp előadás után vagyunk, de nem.

Lőrinc Tímea: Akkor miért akartál velem beszélgetni?

V. S.: Több apropója van. Persze itt van a monodráma is nagyon erősen a fejemben, ami most a legaktuálisabb, de annyi minden történt veled az elmúlt három évben, hogy szerintem van miről beszélgetni. Színház, verselés, Versűn-nep-díj, munka az amatőr színjátszó gyerekekkel, sikeres rendezések és persze a Pataki-gyűrű díj jelölés. Te vagy az első ebből a társulatból, tulajdonképpen a legfiatalabb profi színészgenerációból, akit jelöltek. És az sem mindegy, hogy egy olyan társulatban dolgozol, ahol te vagy az egyetlen lány. Belemásznék mindenbe. Egyébként pedig azért akartam veled beszélgetni, mert már régen találkoztunk, és vicces volt megkérdezni, hogy interjúzzunk-e. De tényleg ez lett belőle.

A monodrámád után itt ülünk az öltözőben, a te kis privát helyeden, egyedül a színházban – vagyis a technikusok még pakolásznak. Szeretsz interjút adni? Fontos, hogy a média hogy jelenít meg? Feladata szerinted a színésznek, hogy a színpadon túl is közvetítse az előadást, vagy az más szerep?

L. T.: Sose foglalkoztam ezzel a kérdéssel komolyabban. Próbálok mindig egyszerűen fogalmazni, még a legbonyolultabb témáknál is. Nem mindig megy, néha belebonyolódok a saját gondolataimba, akkor azt viszszeadni se akarom. A legtöbb interjúnál azt veszem észre, hogy akkor szeretem visszahallgatni magam, amikor érdekelt is az, amiről beszéltem/ beszélünk. De gyakran előfordul, hogy egy olyan próbafolyamatról kell beszélni, amit annyira nem élvezek, nem szeretek, vagy csak éppen a próbának egy olyan fázisában kapnak el, amikor nem a legjobb – ilyenkor nem szeretek beszélni, de ez, gondolom, mindenkivel így van. Mindenki tud-

ja, hogy nem lehet mindig minden jó. De például a *Május van, Tisztelt úr!* után repesve vártam, hogy beszélhessek, mert akkora volt a befektetett munka, hogy volt is miről. Persze minden kicsi szerepnél nagy a munka, de azért, ha reálisan nézzük a dolgokat, a *Május*ba és a *Hullámtörés*be teljesen bele kellett adnom magam, egész nap dolgoztam, hazavittem a munkát, nem csak a 8–10 órában dolgoztam, mint a kisebb szerepeknél. Ez az a munkafolyamat, amivel nem tudsz nem foglalkozni, és amiről beszélni is rengeteget lehet.

V. S.: De fontos neked, hogy beszélj a nézőkhöz a médián keresztül?

L. T.: Persze, de a rövid interjúknál a válasz kicsit automatikus már, annyira nem fajsúlyos. De minden megjelenés fontos reklám. Ezzel egy kis képet kap az érdeklődő, hogy miről szól a darab, kedvet, hogy eljöjjön megnézni. Ez is a munkám része, tanultuk is az Akadémián. Bár sokan nem szeretik ezt csinálni.

V. S.: A színész nem szeret szerepelni? Ez érdekes. Persze tudom, hogy más a színpad, és más a nyilvánosság.

L. T.: Itt a saját véleményedet nyilvánítod ki, ami teljesen más, és amit sokan nem szeretnek csinálni.

V. S.: Nem érzed meztelenül magad, amikor interjút adsz? Le kell vetned a maszkod, a szereped... Nincs mi mögé bújni, (meg)látnak az emberek, a név és a szerep mögé látnak.

L. T.: Sokat gondolkodtam már azon, hogy mennyit kell tudni az embereknek arról, hogy a Lőrinc Tímea milyen, és hogy hogyan éli az életét. Most azért végigfutott rajtam, hogy kell-e nekem például az, hogy a szerelemről beszéljek... De tulajdonképpen úgy vagyok velem, hogy hadd tudják!

Én azért szoktam olyan kijelentéseket tenni, hogy nem vagyok nagy verselő, mert azt komolyan is gondolom. Vagy néha, amikor azt mondom, hogy nem akarok színész lenni, akkor azon az egy napon, vagy egy órában azt is gondolom. Persze másnap ez már változik, de akkor úgy van, és azt ki is mondom.

V. S.: Azt mindig jó érzés kimondani, hogy jól vagy. Miért ne beszélnél erről?

L. T.: Büszke vagyok magamra és a helyzetre, ezért mondom. De mondom én azt is, amikor rossz passzban vagyok. Adtam már interjút akkor is, amikor nem voltam a topon. Béres Mártival beszélgettünk erről többet, és arra jutottunk, hogy mindig úgy kell beszélni és arról, ahogy érezzük magunkat. Nagyrészt így nyilatkozok. Aztán anyukám szól ilyenkor, hogy szedjem már össze magam, mert süt rólam a flegmaság.

V. S.: *Anyukád a kritikusod?*

L. T.: Igen, amikor jön a család előadást nézni, rendszeren megtárgyaljuk a darabokat, de anya a legkritikusabb.

V. S.: *Bírod a kritikát?*

L. T.: Nem! Hazudhatnék, de...

V. S.: *Senkitől?*

L. T.: Senkitől... Nem szeretem a kritikát. Persze úgy csinállok, mint akit nem zavar, megyek tovább, de hogy miket rágódom minden mondaton, félmondaton, szavakon odahaza... Amíg ki nem beszélem magamból. Az még rosszabb, ha magamban tartom és fortyogok.

V. S.: *Kupuszinán voltam veletek – a Zsebtársulat játszott akkor – az amatőr szemlén [Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XX. Találkozója, 2015], és emlékszem, hogy nagyon nem tetszett neked, amit a zsűri mondott. Hazafelé minden mondatot átrágtunk. Elővettünk egyet, először te elemezted, aztán én értelmeztem. Nem volt az rossz kritika egyébként, csak te mindenben a negatívot láttad, és nem volt egyszerű megmutatni a mondat másféle értelmezését. A gyerekek meg csak ültek hátul, és nem tudták, hogy örüljenek-e vagy sem.*

L. T.: Két éve borzasztóan fanatikus voltam, színházi téren csak a maximum, és egyébként is csak a színház létezett. Ezért éltem meg minden egyes mondatot, kritikát úgy, hogy az a világ legrosszabb dolga. De abban az évben nagyon sok ilyen történt, és volt egy mélyebb megzuhanásom is. Sokáig is tartott, akkor is anyuék szóltak, hogy jó lenne már valamit nem így csinálni, mert ez nem jó. Akkor kezdtem el tornázni.

A többiek már röhögik, hogy mindig csak a CrossFitről beszélek, de azért, mert borzasztó hálás vagyok, hogy ezt elkezdtem. Nem engedek meg még egyszer olyan kiborulást magamnak, mint Kupuszinán, vagy mint egyszer a KSZV-n, amikor „csak” innovációs díjat kaptunk, és nem a fődíjat... Utólag visszanézve, hát hülye vagyok én?! Tavaly *A bogységymölcskertésszel* színészdíjakat kaptunk, ami nem fődíj, de eszméletlen öröm volt. Azt az előadást is nagyon-nagyon szerettem, de már nem borultam ki annyira, tudtam kezelni. A sportnak köszönhetően kitágult a látóköröm, tudom, hogy nem csak a színház van a világon, és örülök, mert nem akarom, hogy csak a munkámról szóljon az életem.

V. S.: *Most miről szól az életed? Beszélhetsz a szerelemről is. Ez egy ilyen interjú.*

L. T.: Nagyon jól vagyok jelen pillanatban. Igazság szerint, ami legjobban kitölti a napjaimat – amiről mondtam is, hogy szeretnék beszélni – az

a szerelem. Nagyon szerelmes vagyok, és ez egy meghatározó pont. Úgy általában jól vagyok. Túl vagyunk egy próbafolyamaton, most volt a *Lúdas Matyi* bemutatója, számítok egy kis pihenésre is, hogy egy kicsit lazábban menjen a munka, de igazából várom már a következőt is, mert Oláh Tamással fogunk dolgozni megint, de ezúttal csapatostul. Vele csináljuk az új tantermi produkciónkat, ő a rendező. És hát lement a monodráma is, ez is egy kis megkönnyebbülés a számomra. Jó most így itt ülni.

V. S.: Szerelem és színház – mindkettő szárnyal. Belefér még ebbe bármi más?

L. T.: Igazság szerint a privát életem az feljebb van, vagyis most jobban foglalkoztat, mint a színház. Ez egy furcsa állapot, mert világeletemben fanatikus és maximalista voltam a szakmám felé – és persze jelenleg is az vagyok –, de a gondolataim pillanatnyilag inkább egy másik emberről szólnak. Ez egy új tapasztalat, ami rengeteget segít, például a monodrámámban is. Tulajdonképpen a monodrámám alapja ez az érzés, innen merítkezem, ebből a dologból, és ezért hálás vagyok. Jó, hogy nem egy kitalált dolgot kell eljátszani, hanem a meglévő érzéseket lehet belecsempészni. Nem kell eljátszanom, hogy szerelmes vagyok, mert az vagyok. Csak éppen más nevet mondok a színpadon.

Mondtam a fiúknak mostanában, hogy én mennyire hochstapler vagyok. Csináltuk a gyerekelőadást, és azt vettem észre, hogy a gondolataim tényleg nincsenek ott... Ebben a periódusban – tél vége, tavasz – én egyébként mindig rendezek a gyerekeknek. Amióta itt dolgozom – abban a három évben –, azóta vagy a Zsebtársulattal, vagy a zentaiakkal dolgoztam ebben az időszakban, és most az sincs. Kicsit lelkiismeret-furdalásom is van, hogy nincs az a próbáról próbára rohanok-dolog, hogy van egy kis szünet. Furcsa is ez, fel kell dolgozni, hogy azt érzem, valamit (talán) nem jól csinállok, de közben meg ez tök természetes, hát ez az év így alakult!

V. S.: Az állandó harmóniát is meg kell szokni... Lehet szerinted úgy csinálni, hogy színház és magánélet?

L. T.: Beszélgettünk erről is sokat az egyetemen, mi hogyan és melyik rovására mehet. Példákon keresztül néztük, milyenek akarunk lenni és milyenek nem, hogy lehet-e a kettő között lavírozni. Én nem akarok ezzel foglalkozni, csinálom a dolgom, a maximalizmus bennem van. Például, ha a mai előadás nem így sikerül, ahogy, biztos nem így beszélgetek most itt. Úgy érzem, hogy jó volt, de azt is érzem, hogy holnap már nem akarok ezzel foglalkozni.

Hiszem azt, hogy egyensúlyban lehet tartani a dolgokat. Jöhetnek a szkeptikus emberek, de én jelen pillanatban jól érzem magam, és szerin-

tem ez nem megy a színház kárára, mert amikor feladat van, akkor azt maximálisan teljesítem. Az elején azt mondtam, hogy hochstapler vagyok, de a fiúkhoz képest hol vagyok én a hochstaplertól...

V. S.: Timi, mit jelent az pontosan, hogy hochstapler?

L. T.: Hát megcsinálom, mert meg kell csinálni.

V. S.: Mert a fiúk ilyenek?

L. T.: Őket kicsit noszogatni kell. Azt mondják, hogy én most be vagyok szerelmesedve, és azért gondolom, hogy hochstapler vagyok. A lányok szorgalmasabbak, ez tény, ez a színházban is így van. Mondjuk, én sokszor túlspilázok dolgokat, de inkább ez, mint a lustaság! Igazság szerint szeretek dolgozni! Szeretek bebeszélni a próba, az előadás előtt, be-tornázni – akkor biztosan állok a színpadon. Ezek fontos dolgok nekem.

V. S.: Ha már a fiúknál tartunk: a Zentai Magyar Kamaraszínház társulatában van öt fiú és te. Milyen így dolgozni? Más, mint a lányokkal?

L. T.: Hát, a *Spanyol menyasszony*hoz viszonyítva például... Én örülök ennek a helyzetnek. Sokan kérdezték már, hogy nem hiányzik-e egy lány, akivel megoszthatom a titkaim, hát... nem tudom. Szerintem a hatunk kapcsolata már-már egy függőség, egy nem emberi házasság, ami közöttünk van. A fiúk mindent tudnak rólam, minden állapotban láttak már, minden helyzetben voltunk már együtt, de egy ilyen együttben már ritka is, ha újat tudunk mutatni. Viszont az nagyon is jó, főleg ha színpadon történik. Rossz, amikor azt mondják, hogy ezt már látták, de tíz éve együtt dolgozunk már. Éppen számoltuk. Arnival már több is, mert vele együtt tanodáztunk. Nem cserélném le őket lányokra. Sokszor azt gondolnánk egyébként, hogy a lányok jobban rivalizálnak egymással, de ez a fiúknál pont ugyanígy van. Fontos nekik, hogy én hogy viszonyulok hozzájuk, hogy megdicsérem-e őket, vagy éppen kikérnek maguknak helyzeteket. Rá kellett jönnöm, hogy tényleg én vagyok a lány a bandában, és hogy nekem is kell visszajelzéseket adni feléjük, mert ez nekik is fontos. Ötüktől én könnyebben kapok figyelmet, de néha kell nekik is a női figyelem. Ez szeretet közöttünk, és szerintem ritka az a munkahely, ahol a munkatársak között ekkora szeretet lehet. Persze lányhiány van a színházban, ez tény. Ezt a dolgot, ami hatunk között van, nem tudom, hogy szét lehet-e bár-hogy szakítani.

V. S.: És azok, akik elmentek?

L. T.: Ápoljuk a viszonyt, kinek hogy, mennyire hiányoznak a többiek. De nem egy helyen vagyunk, így nem ugyanaz. Mi együtt kelünk, együtt

fekszünk, velük már nem. Más. Ezt az öltözöt is a fiúktól kaptam, ők rendezték be, ők tették ki a nevem. Én kiváltságos helyzetben vagyok.

V. S.: Van egy betöltött szerepköröd a fiúknál, vagy ez mindig változik? Anya, nő, testvér...

L. T.: Nincs ilyen. Bár én szoktam rendet tenni. Amikor fáradunk, és látom, hogy esünk szét, akkor odaszólok. Ez nem sértő, de persze az is megesett már, hogy megbántottam valakit. Tudok rendet tenni, de nem csak itt, máshol is. Van egy ilyen habitusom. Egy idő után nem bírom a szöszmötölést, akkor van ez a „fogjad meg azt vagy én fogom meg” dolog. Ilyenkor meg jön az észjárás, hogy ők fiúk én meg lány vagyok, és ne-hogy már én fogjam meg – pedig meg bírnám. De ők meg felszednek engem a padlóról, ha kell.

V. S.: Tájéolás, színházi nevelés, gyerekelőadások – valahogy ti nem a negyedik magyar színház lettetek Vajdaságban, hanem egy, ami sok mindent visz a hátán. Persze nem azt mondom, hogy ez vagy az a színház nem tájolna, vagy ne lenne gyerekszínházunk, de ez mind nagyon kevés ahhoz képest, amit ez a közösség elbírna. A színházi neveléssel, az ifjúsági színházzal pedig tényleg egy óriási úrt töltötök be itt. Nehéz körülmények között dolgoztok, a legtöbb mindent magatoknak kell megoldani, mint a Tanyaszínházban, mégis erős dolgok születnek.

L. T.: Hazudnék, ha azt mondanám, néha reggel nem jut eszembe, hogy a gyerekelőadás játszása helyett inkább aludnék tovább, de ez az előadáson nem látszik meg. A szívünkön és a lelkünkön viseljük azt, amit csinálunk, és mindig az a legfontosabb, hogy amit csinálunk, az eljusson oda, ahova kell, legyen szó gyerekelőadásról, tájolásról vagy itthoni játékról. Vicceskedünk, hogy majd most lazábban nyomjuk, de amikor ott vagyunk, akkor sosincs ez, mindig mindent beleadunk. Ha egy előadás gyengébbre sikerül, az nem azért van, mert lazáznánk, rutinból nyomnánk, vagy nem érdekelne... Hanem azért, mert éppen úgy állnak a csillagok. Azt látom magunkon, hogy a maximumot próbáljuk mindig kihozni. Néha nagyobb ideg van egy-egy „fontosabb” játéknál, de ez nem azt jelenti, hogy a tájolás előadás például nem sikerül jobban, mint az a másik.

A tanterminél nagyon fontosak azok a tapasztalatok, amiket összegyűjtünk a gyerekektől. Eddig két csapatban tantermiztünk, és mindig elmeséltük egymásnak, hogy kinél mi történt. Átrádjuk magunkat az összesen, elemezzük az előadásokat, és vannak ám nagy ledöbbenések. Tanár nem lennék, a színház az én terepem, ahonnan tudok esetleg hatni. Egy tantermi előadás messze nem fejeződik be ott, hogy kilépünk az iskolából:

hosszú az utóélete, a hazafelé úton átvesszük elejétől végéig az aznapi összes lejátszott darabot. Ezek fontosak színészi szempontból is, és azért is, hogy lássuk, a gyerekekhez mi jutott el. Az is nagyon érdekes, hogy hol milyen közösség van.

V. S.: Három tantermi eddig. A forma ugyanaz volt?

L. T.: Nem teljesen. Kettőnél saját szöveggel dolgoztunk, az én szövegemet választottuk ki – ami nagyon jó visszajelzés volt felém. Az első kettőben az ő véleményükre voltunk kíváncsiak, ki mire hogyan reagálna, a harmadiknál váltottunk, és kis szituációkon keresztül egy drámát ismertettünk, így vittük hozzájuk közelebb. A negyedik is ilyesmi lesz, Madách *Az ember tragédiája*.

V. S.: Színházértő közösség faragása a cél?

L. T.: Igen.

V. S.: Nem volt az az igény a harmadiknál a gyerekek részéről – akikkel tulajdonképpen addigra már szinte ismertétek is egymást –, hogy inkább az ő problémáikkal, őket szorosabban érintő témákkal foglalkozzatok?

L. T.: Volt mindenféle visszajelzés. A gyerekektől a legőszintébb gondolatok jönnek. Sokaknak jobban tetszett, amikor úgy beszélhettek, ahogy akartak, tehát az előzőket érezték közelebbinek, de nem mindenkinél. Tanulni kell még nekünk a drámapedagógiát, de próbálkozunk a formával, és úgy látjuk, hogy valami eljut a gyerekekhez. A *Hamlet* is eljutott, az alapszál legalábbis.

*

V. S.: Fiatalokkal te máshogy is dolgoztál, többször emlegettük a rendezéseidet. Mi van a gyerekekkel? A Zsebtársulatról és a zentai diákszínjátszó csapatról van szó.

L. T.: Mindkét bandát a gyerekeimnek hívom. A Zsebtársulatnak két előadást rendeztem, a zentaiaknak egyet, tavaly. Nagy volt a jelentkezés tavaly a Zentai Magyar Kamaraszínház diákszínjátszóihoz, és akkor úgy döntöttünk, hogy válasszuk ketté: legyen egy középiskolás és egy nem középiskolás csapat. Gondoltuk, jobb, ha két darabot készítünk. Mi az idősebbekkel ekkor csináltuk Háy Jánostól *A boggyógyümlölcskertészt*. Előző két évben pedig a Zsebtársulattal dolgoztam.

Bennem már tavaly is az volt, hogy nem akarok rendezni, nem akarok ezzel foglalkozni, de egy este sikerült rábeszélniük. Alkoholmámoros állapotban persze érzékenyebb vagyok, és előjön belőlem is, hogy változtat-

ni kell a dolgokon, és színházat kell csinálni bárhogy és bármikor, és megmondani, megmutatni... Ők az amatőr csoport Zentán, hatan voltak/vannak, a Zsebek ötven, szóval elég népes számban vannak a gyerekeim. Mai napig úgy beszélek róluk, hogy a gyerekeim. Furcsa is, hogy most nem dolgozom velük.

A Zsebekből hárman másodévesek az Akadémián [Verebes Andrea, Búbos Dávid és Nyári Ákos], tudom nagyjából, hogy mi lehet velük, én is azon az egyetemen voltam: örül az ember, ha magával tud foglalkozni, nemhogy még mással is. Voltam nézni a vizsgájukat, tudom, hogy mások egyengetik az útjukat, ami természetes, és jó szakemberek vannak velük: Hernyák tanár úr, Táborosi Margaréta és Berta Csongor. Sifis Anna a bábrendezőire készül Pesten, Grgity Niki pedig László Sándor osztályába felvételizik az idén ősszel.¹

V. S.: Ezek szerint a Zsebtársulat ezeket a gyerekeket jelentette, és már nem is létezik többé?

L. T.: Ez így van, sajnos, nem tudtunk tovább Zsebtársulatként létezni. A *Prométheusz* volt a második előadásunk és az utolsó is, de úgy éreztük, mintha sokkal több munkaév állna mögöttünk. Amikor a Tanyaszínház bemutatója előtt játszottuk a *Föld nélkül*-t, akkor éreztem, hogy ez a ballagtatásom, búcsúztunk akkor. Persze mondtuk, hogy lehet ebből még valami, hogy majd még dolgozunk együtt, és most is érzem ezt, amikor jönnek elő az emlékek, akár így, akár a Facebook-emlékeknél... Csábít engem a rendezés, most idén érzem igazán, hogy hiányzik. Jó érzés, amikor nem nekem kell idegeskednem fent a színpadon, hanem nyugodtan ülhetek lent, és élvezhetem a darabot. Bár azért az is egy idegeskedés, de az teljesen másfajta.

V. S.: Miért nem rendezel, ha hiányzik? Vannak itt gyerekek!

L. T.: Vannak persze, és a Máté [Nešić Máté, aki a középiskolás csapattal foglalkozik] kérdezte is, hogy van-e kedvem bemenni, segíteni nekik, velük együtt dolgozni...

V. S.: Tudnál valakivel együtt rendezni?

L. T.: Ezen is gondolkodtam már, hogy vajon azért vonakodom-e, mert szeretek egyedül dolgozni, szeretem vállalni a felelősséget, hogy ezt én csináltam, vagy másért. Szeretek rajta idegeskedni. Emlékszem, hogy amikor a *Föld nélkül* bemutatója volt, akkor annyira ideges voltam, hogy állandóan begörnyedtem, és teljesen beállt a nyakam, alig tudtam mozogni. De nekem ez is jó, hozzátartozik az egészhez, a lelkemen viselem. Teg-

¹ Sifis Anna és Grgity Nikoletta is sikeresen felvételiztek.

nap kérdezte Danika [Pásztor Dániel, a Zentai Magyar Kamaraszínház technikus], amikor bejöttem, hogy segítsék felpakolni a monodrámához a medencét, hogy nem gáz-e nekem a saját előadásomhoz pakolni. Először azt gondoltam, hogy de, gáz, és hogy mennyivel egyszerűbb lenne, ha csak a színészi feladataimmal kellene foglalkoznom és arra koncentrálnom, de azt mondtam Daninak, hogy nem, mert én igazából mindig is szerettem megcsinálni, elkészíteni azt, amit látni akarok. A rendezésen belül még a díszletet is én gyártom. A *Föld nélkül*-nél én csináltam a hátsó táblákat, és most, hogy a *Lúdas Matyi*-ben kellett rajzolni, rájöttem, hogy szeretek rajzolni. Egyébként tényleg tudok is rajzolni.

V. S.: *Foglalkoztál ezzel régebben? Rajzoltál?*

L. T.: Még kiskoromban. Az Akadémián mondtam a többieknek, hogy tudok rajzolni, ők meg mondták, hogy „na persze”.

V. S.: *Miért nem mutattad meg nekik a rajzaid?*

L. T.: Otthon volt a kis rajzos füzetem. Aki eljött Kanizsára, az látta. Már az oviban Mickey Mouse-okat rajzoltam. Ötlet volt az is, hogy én tervezőre menjek tovább. Hogy nem erre a pályára... Lehet, hogy jobban jártam volna...

V. S.: *Dívattervezés?*

L. T.: Igen, igen, jelmez, vagyis a lényeg a ruha. Hogy aztán azzal hol és mit, az már lényegtelen. Csak a rajz volt a lényeg.

V. S.: *Varrsz is akkor?*

L. T.: Minimálisan. Meg hímezek egy picit.

V. S.: *Ezek a dolgok megvannak most is az életedben? Vagy nem akarsz ezeket visszahozni? A stresszt biztos jól le lehet így vezetni.*

L. T.: Arra ott a CrossFit. De komolyan, a CrossFitet erre használom. Nagyon jó dolog a rajz, jólesett most is, csak nekem fura, ha nincs célja a dolognak. Ha a mostani rajzokat nem kell az előadáshoz megcsinálni, akkor nem is érzem a készletet, hogy megcsináljam. Én magamnak odahaza nem fogok rajzolni. A dekupázs is ilyen, azt csinálom meg, amit eltervezek valahova. Rajzolni... nem, most nem akarok, csak ha kell. Meg egy-egy rosszabb pillanatomban, amikor nem akarok a színházzal foglalkozni, akkor gondolkodom azon, hogy rajzoljak.

V. S.: *De nem ülsz le rajzolni, csak gondolkodsz rajta.*

L. T.: Helyette elmegyek CrossFitre.

V. S.: *Pataki-gyűrű díjra jelöltek a Május van, Tisztelt úr! című előadásban nyújtott alakításodért.*² *De kezdjük az elején. Mikor kezdte színészettel foglalkozni? Ez az interjú visszafelé halad...*

L. T.: Az első szereplés, amit a családdal számolunk, amikor nyolcadikos koromban volt öt percem egy szerb előadásban. Szabadkán a tanodában indult be ez jobban, oda második középiskolától jelentkezhattunk. De előben a kollégiumi diákszínpadhoz és az amatőr csoporthoz csatlakoztam, akkor éppen Urbán Andrással dolgoztunk, Tolnai Ottó *Szög a nádírbán* című szövegét dolgoztuk fel. Utána kezdtem Kálló Bécinél a Szabadkai Színitanodában.

V. S.: *A Tanyaszínházba hogy kerültél ki?*

L. T.: Felhívtam Magyar Attilát, hogy én kimennék, ha lehet. Se díjat, se semmit nem nyertem, mondtam, hogy diákszínjátész vagyok, és hogy tudok néptáncolni is. Az első tanya számomra egy óriási önismeret volt. Nem ismertem az embereket, a tanyaszínház mint műfaj is nehéz, és az életstílus, hogy kint vagyunk egy tanyán, egy WC, egy zuhanyzó van – ami persze már fejlődött a régihez képest, és azóta is még többet –, hogy utazunk, vándorlunk, az mind teljesen új, és nem egyszerű elsőre. De nem is ez volt a lényeg, hanem tényleg az, hogy nem ismertem senkit. Akkor sem voltam, és még most sem tartom magam extrovertált típusnak, inkább befelé forduló vagyok. A frusztrációimat az évek során dolgoztam le: akkor sok volt, most kevesebb, de még van. Nekem a Tanyaszínházba kimenni egy álom volt, de úgy éreztem magam, mint a kis pisis, aki megy a nagyokhoz. Egyáltalán nem tudtam lazán venni. Ennek ellenére – amikor vége volt – úgy éreztem, hogy ez a legjobb dolog, amit valaha kitaláltak a színházban. Nagyon megszerettem, és az embereket is. Ma is így gondolom, hogy ez egy nagyon jó dolog, de ma már nem mennék ki.

V. S.: *Miért lett elég belőle? Hányszor voltál kint?*

L. T.: Hatszor. Tavalyelőtt, *A bor*ban voltam utoljára, de az nagyon kellett nekem, mert az *Ilja prófétától* nem jól búcsúztam el, és tulajdonképpen azért kellett kimennem a következő évben, hogy visszahozzam a tanya iránti szeretetemet. Amennyire szeretem én a Tanyaszínházat, annyira nem szeret ő engem. *A bor* után azt éreztem, hogy minden klappol, minden a helyén van. Idősebbként mentem a fiatalabbak közé, jól is esett picit a zentaiaktól elszakadni – persze arra is rájöttem, hogy nekem milyen

² A márciusban készült interjú óta Timit másodjára is jelölték, Bess szerepének a megformálásáért a *Hullámtörés*ben, ezzel pedig megnyerte a Pataki-gyűrű díjat.

jó dolgom van itt. Akkor jó volt más közegben lenni. Meg nagynak lenni. Szerintem szinten tudtam tartani a dolgot. Lehet, hogy mások nem ezt látták, de én nem voltam kiskifőnök, hanem inkább segítettem kint a fiatalabbaknak. Azt éreztem, ha én megcsinálom a munkát, akkor ő is meg tudja, ha nekem nem nehéz felsöprögetni, akkor neki miért lenne?! Lángost sütöttem abban az évben. Néha megfordult a fejemben, hogy de miért nekem kell ezt csinálni?! De nem esett nehezemre. Igazából jólesett. Amíg a fiúk színpadot állítottak, én gyúrtam a tésztát, és sütöttem a lángost. Ez ennek a része volt.

V. S.: Tanya után Akadémia, aztán Zentai Magyar Kamaraszínház. Az első nagyobb díj, az a Versünnep? Vagy volt más? Sokat szavalaltál?

L. T.: Mindig azt kérdezik, hogy milyen múltam van ilyen téren. Mi mindig valahogy olyan darabokat csináltunk a Bécínél, hogy azt nem vittük a KSZV-re, nem mentünk a Szemlére [Vajdasági Magyar Amatőr Színháztalálkozója], nem jártam szavalóversenyre. Volt a KMV. Ott kétszer szerepeltem, másodikban egy Hamvas Béla-szöveggel, amivel nem jött össze díj, és aztán negyedikben egy tébécés fiú történetét mondtam, aminek, azt hiszem, az volt a címe, hogy *Csocsó monológja*. Ezzel első lettem a kategóriában. Ez volt az első díjam, amit egy visszajelzésnek éltem meg. Nem bírtam volna úgy folytatni ezt a pályát, ha nem kapok visszajelzést. Ez egy konkrét pozitív élmény volt, utána idegen emberek jöttek oda hozzám gratulálni, ami engem megerősített. Egyébként egy hete kérdezte valaki, hogy „te mondtad azt a KMV-n?”, én pedig csak álltam, hogy hát azért azóta már csináltam pár dolgot, de hogy pont a KMV-ről jutok eszébe valakinek... Egy magyartanárnő, Kishegyesen. Külön örülök, hogy ez maradt meg benne, nyolc éve volt ez.

V. S.: Idén ötvenéves a KMV, és te is elmondhatod, hogy az első meghatározó díjad onnan származik. Ez nagyon pozitív.

L. T.: Igen, tényleg az. Máshova nem is mentem, ez volt az első és egyetlen meghatározó. Aztán ide kerültünk Zentára, de itt sem a versünnepes volt az első díj, hanem a rendezés a gyerekeknek. Amikor ők színdíjakat kaptak, és én láttam, hogy nekik ez mennyit jelent, az nekem külön öröm volt. Amikor pedig megnyertük a legjobb előadást, és egy magyarországi versenyen rendezői díjat kaptam, az is csodálatos élményként maradt meg. Nekem nincs sok díjam, sőt.

V. S.: De Timi, huszonhat éves vagy, három éve vagy profi színész...

L. T.: Igen, persze, de az emberek a díjak alapján is mérnek.

V. S.: *Ennyire meghatározónak látod a díjakat? Meghatároz valakit a szakmában, hogy hány díja van?*

L. T.: Nem is tudom... Sokan beszélnek arról, hogy „ugyan, mi az a díj”... De tényleg nem tudom. Nem határoz meg, de én például világlemben szerettem díjat kapni, szerettem virágot kapni stb.

V. S.: *Mert ez elismerés!*

L. T.: Hát persze! Mondhatom, hogy ez nem fontos, de egyszerűen a neved mellé kerül, hogy Jászai Mari-díjas vagy Pataki-gyűri díjas színész, gondolhatnak rólad bármit, de egy ismeretlen embernek ez jelent valamit.

V. S.: *Volt egy Versünnep, amit 2016-ban megnyertél, előző évben pedig második lettél, ugye?*

L. T.: Nem, akkor kihagytam, 2014-ben lettem második.

V. S.: *Miért hagytad ki?*

L. T.: Nagyon jól éreztem magam először is, csak én nem tartom magam szavalónak. Nem tudok csak úgy szavalni, mondtam már felkérésre is nemet, mert egyszerűen nekem ez nem megy, ez nem az enyém. Úgy élem meg a versmondást, mint egy előadást. Járok szavalóversenyre zsűrizni, figyelem és látom, hogy a gyerekek hogy ontják magukból a verseket. Én erre nem vagyok képes. Egy versre nekem fel kell készülni érzelmileg és mindenhog. Abban az évben nem találtam verset. Nem is kerestem. Tulajdonképpen azért mentem el másodsor, mert az a Sziveri-vers megtalált. Kint voltam akkor nyáron a tanyában, és készítettünk egy Sziveri-versösszeállítást, és a Verebes Anditól hallottam ezt a szöveget. Tudtam, hogy ezt én el akarom mondani valahol, annyira megfogott. Nem úgy készültem, hogy elmegyek és nyerni fogok, mert bőven örültem az előző különdíjnak is, de amikor ezt a verset hallottam, akkor nyerni akartam. Persze előtte azért győzködni kellett, hogy elmenjek, mert volt egy hullámvölgy, hogy végig akarom-e csinálni ezt a tortúrát. A verselés nálam monodrámá szintű. Nagyon nehéz: egy szál magad vagy, és ráadásul a vers még kötött forma is.

V. S.: *Kitől tudtad meg, hogy jelölt vagy a Pataki-gyűri díjra?*

L. T.: A jelöltek kihirdetése tavaly júniusban volt, az Újvidéki Színház évadzáróján olvasta fel László Sándor tanár úr a neveket. Többen mondták nekem a *Május van, Tisztelt úr!* bemutatója után, hogy ez biztos Pataki-jelölés, és hogy lehet akár díj is, ami nekem, önbizalom-hiányos embernek jólesett, de nagyon finoman is kezeltem. Számítottam is rá, meg nem is. Hogy ha nem, akkor se menjek tönkre. Persze nagyon vártam, hogy mi

lesz, és a kollégáim – akik ott voltak – írtak, hogy gratulálnak. Akkor már sejtettem, hogy jelöltek.

V. S.: Mert te nem voltál ott...

L. T.: Nem, én nem mertem elmenni. Nem bírtam volna elviselni azt, hogy számítok valamire, és mégsem úgy történik. Amikor megtudtam, hogy jelöltek, akkor elkezdtem sírni, és a gálán is meghatódtam, amikor a jelöltekről készített portrévideókat néztük. Nagyon ideges voltam, amikor Baráth Attila jött filmezni, és a beszélgetésnél is hülyeségeket mondtam. Furcsa érzés volt visszalátni, megható, na. Azt éreztem, hogy Jézusom, én azon a díjátadón vagyok, amiről álmodoztam, és a fiúkkal is mindig azzal poénkodtunk, amikor úgy éreztük, hogy valami extrát csináltunk, hogy „viszket a gyűrűsujjunk, erre Pataki jön”. Átélni azt, hogy engem néznek ott a kivetítőn, az egy hatalmas élmény volt számomra. Azt tudtam, éreztem, hogy túl fiatal vagyok a díjra, de azért például a ruhát, amit viseltem, úgy választottam, hogy ez a Pataki-díjátadóra lesz. Mondhatom, hogy nem olyan fontos, nem kell úgy felfogni, de ez számomra és a családomnak is nagy esemény volt. Nem tudok emellett csak úgy elmenni. Nekem fontos, ez egy visszajelzés. De lehet, hogy azoknak nem annyira fontos az ilyen, akik teljesen biztosak magukban, akik teljesen biztosak abban, hogy jók.

V. S.: Szerintem teljesen normális a reakciód. Egyébként biztos, hogy mindenkinek fontos az elismerés, csak lehet, hogy nem mutatjuk, talán magunk elől is rejtgetjük – vigyázunk az egóra, nem?

L. T.: Más az értékrendszer. Ha én egyszer fel tudnék állítani magamnak egy olyan értékrendszert, hogy ne függjek a külvilágtól...

V. S.: Miért gondolod, hogy akkora probléma, ha valamennyire függsz a visszajelzésektől?

L. T.: Azt látom, hogy mindenki valami harmonikus világot keres, ahol csak ő és csak önmaga számít, ez a biokozmosznak vagy minek nevezett dolog. Jó lenne nekem is valami nagy chillben élni... De nekem egyszerűen kell a visszajelzés, hogy jól csinálom azt, amit csinálok. Mert ki felé csinálok. De a Robi [Rutonić Róbert] egyszer nagyon jól helyre tett, amikor megkérdezte, hogy szerintem anyukámat hányszor dicsérik meg, hogy hú, de jól viszi azokat a nagyon nehéz doksikat? És tényleg... Azóta ez gyakran eszembe jut. Ez csak azért van, mert olyan a szakmám, amit látnak az emberek, vagyis amit lehet nézni, mint a focit, meg lehet ítékezni is felette, de hány olyan szakma van, ami senki le se... Kis celebek vagyunk, de ez fura.

V. S.: *Miért furcsa? Színész vagy.*

L. T.: Valahogy még most sem tudom megmondani pontosan, hogy mit akarok az életben. Ahogy egyre jobban megyek bele a szakmába – persze nincs még mögöttem sok, csak három és fél év –, egyre nagyobb kérdés is ez. Hogy ez megadja-e minden örömet, vagy valami mást kellene csinálni. Sokszor érzem, hogy arra a rengeteg idegességre, ami ezzel jár, nekem nincs szükségem, hogy inkább valami nyugodt életet akarok.

V. S.: *De a nyugodt életet megunnád egy idő után. Lehet, hogy neked pont erre az idegességre van szükséged.*

L. T.: Ez biztos így van. Egy idő után biztos meg akarnám rendezni a legodamondóbb előadást. Ezek hullámvölgyek, amik attól is függenek, hogy milyenek a visszajelzések. A *Föld nélkül*-nél például azt éreztem, hogy én most színházat csinálok, de olyat, amit mindenkinek látnia kell. Régen éreztem már ezt. A *Prométheusz*nál is ezt az érzést vártam, és nem kaptam meg, pedig abba is beleraktunk mindent, amit mi a világról gondol(t)unk...

Kérdezted valamikor a meztelenséget. A két rendezésemben jobban éreztem ezt. Azokban én jobban benne voltam. Főleg a *Föld nélkül*-ben, amikor magukról beszéltek, mert akkor rólam is beszéltek, azok az én problémáim is. Talán azért is fájtak jobban azok a kritikák, amiket a rendezésekre kaptam.

*

V. S.: *A monodrámával ugyanaz a helyzet, mint a versekkel? Meg kell találnia a témának? Valahogy úgy képzem el, hogy monodrámát akkor csinál az ember, amikor van egy téma vagy bármi, amiről beszélni akar, amit közölni szeretne, és a színház formáját találja meg a kifejezéshez. Persze, tudom, hogy nálatok volt egy megbeszélés, megegyezés, hogy monodrámákkal kezditek az évadot, de azért naivan lehet arra gondolni, hogy ez a történet megtalált téged, mondjuk a szerelmen keresztül?*

L. T.: Itt nem szöveghez és témához, hanem emberhez kötöm a monodrámát elkészültét, aki a Tamás [Oláh Tamás, rendező]. Az Akadémia végén is motoszkált a fejemben, hogy monodrámát csináljak, de akkor annyira élt bennem az, hogy Arnival ketten kell megcsinálnunk a *Krumplirózsát*, hogy végül lemondtam róla. Most volt egy kis pánik a „kötelezőség” miatt, de már évek óta szerettem volna Oláh Tamással dolgozni, és arra gondoltam, hogy akkor itt az alkalom, ezt megcsinálhatjuk közösen. Először csak témánk volt, szöveg nem. A nőiség megfoghatóságáról

és megfoghatatlanságának kiütközéséről akartam előadást csinálni – ezt mondtam Tamásnak. És férfit akartam játszani. Mindig is szerettem nőként férfiszövegeket mondani – és egyszer megcsinálom még, hogy mint férfigondolkodású szólalok meg a színpadon. Ha még színházzal fogok persze foglalkozni...

A *Hullámtörés* Tamás ötlete volt. Középiskolából ismertem a filmet, de megnéztem újra, és már tíz perc után tudtam, hogy ez lesz.

V. S.: *Mennyire befolyásolt a film?*

L. T.: A film alapján írtuk a szöveget. Forgatókönyv helyett a mi drámánk a feliratokból készült. Tamás adta a feladatot nyárra, hogy írjam meg a filmből a monodramát – az írást pedig nem mindig szeretem. Néha jól összejönnek a dolgok, de nem tartom magam jónak ebben. Néztam a filmet, és közben írtam. Tamás biztatott, hogy jó lesz, végül lektorálta a szöveget. Adott neki egy pofát, hogy legyen belőle valami. Így lett a szöveg. Csinálták egyébként ebből színdarabot, de saját szöveget akartunk használni.

V. S.: *A jogdíjjal mit csináltak?*

L. T.: Sok vita volt, hogy oda merjük-e írni egyáltalán, hogy Lars von Trier, vagy sem. Akkor jött fel ez a téma, amikor én ezzel már nem akartam foglalkozni, amikor csak be akartam fejezni a munkát, már csak az érdekelt, hogy az előadás jó legyen, úgyhogy végül az lett a megállapodás, hogy odaírtuk a nevet, de odaírtuk azt is, hogy Tamás és én írtuk. De ez így is van, mert a szöveg kilencven százaléka a miénk.

V. S.: *Van a kezében egy erős monodráma.*

L. T.: A december volt a fő hónapom, plusz akkor tájoltunk a legtöbbet a *Májussal*, tíz-egynéhány előadásunk volt Zentán kívül, és nekem közben ki kellett hoznom a darabot. Szerintem még mindig ez a fáradtság van bennem, ezt vágyom kipihenni. Nem volt könnyű időszak, volt, amikor mondtam a Tamásnak, hogy menjen haza, és majd amikor összeszedem magam, akkor hívom és folytatjuk. És persze pont ebben a nehéz munkafolyamatban kezdett kibontakozni az én kis privát életem is, ekkor jött a szerelem. December 15-én volt a bemutatóm, a karácsony is csak erről szólt.

V. S.: *De most hogy gondolsz már vissza a decemberre? Amikor megint jó minden, sőt jobb, mint eddig...*

L. T.: Ilyenkor azt érzem, hogy hős vagyok, hősök vagyunk. De komolyan! Akkor vittük a *Májust* a budapesti Nemzeti Színházba is, ahol

megint oda kellett tenni magunkat, mert fesztiválok szelektorai nézték az előadást. Azután éreztem, hogy ennél többet én már nem tudok kinyomni magamból, hogy ez a teljes maximum, de a teljes felszabadultságot is érzem, amit most, a monodráma után is, mert jól sikerült. Ha jól sikerül valami, akkor felszabadulok. Eddig szerencsére mindig jól sikerült, és boldog vagyok ettől. Csinálják utánam! Sokszor van az az érzésem, hogy csinálják utánam, és persze sokan csinálják ugyanezt, ugyanígy, sőt... De egyszerűen jó ezt érezni!

V. S.: Jön a kedvenc kérdés, de ahogy említetted, erről alig várod, hogy bővebben mesélhess, hát itt van most a lehetőség: milyen volt a próbafolyamat?

L. T.: Igen, ez olyan, amiről szeretek beszélni! Tamást borzasztó jó embernek tartom: intelligens, empatikus, szakmailag nagyon jó gondolkodású, és hogy ezt nekünk sikerült összehozni, ez nagy öröm. Partizán-projektnek indult a közös munka, mert kérdés volt, hogy tudok-e rendezőt hívni. Tamás azt mondta, ingyen is vállalja, mert még ő sem rendezett monodramát, és szeretne – szóval sok volt azért a kétely. Tamásnak van egy erős színházlátása, stílusa, és bennünk volt azért a kérdés, hogy ez mennyire befogadható és fogyasztható. Nem is azokhoz a könnyű fajsúlyú előadásokhoz tartozik ez a darab, amit bárkinek ajánlanék, sőt, én mondom a saját előadásomról, amikor reklámozom, hogy gondolják meg, hogy eljőnek-e. Láttam már tönkremenve kimenni embereket, például anyukám is azok közé tartozik, akiket megviselt a darab.

Na de végül elkezdtük. Arra emlékszem, hogy nagyon ideges voltam. Tamás előtt akkor „nyilvánultam meg” először így a színpadon... Mindketten gondoltunk a másikról valamit, és amikor az elvárás és a valóság találkozik, az nem mindegy. Úgy kezdtük az egész próbafolyamatot, hogy én körbe-körbe sétáltam a színpadon, hogy lenyugodjak. Ez aztán minden egyes alkalommal így ment, nem akart szünni ez az idegeskedés. Néha kimentem megvizezni az arcom stb. Ezt az „ideget” egyébként nem tudom, hogy sikerül-e nekem bármikor legyőznöm.

V. S.: Ez egy jófajta idegeskedés?

L. T.: Nem volt rossz, nem az a menjünk már haza idegeskedés, hanem az, ami a túllendülés után már jó is. Mindig ez van. Ez nem rossz fajta érdektelenség. Ez inkább az inspiráló fajta.

V. S.: Ez azt jelenti, hogy nem olyan vagy, aki teljesíti a feladatát, hanem sokkal mélyebbre nyúl?

L. T.: Én minden előadás előtt imádkozom. A mai előadásért például hálát is kell adnom, mert tényleg jól lement. Azt mondják, hogy min-

dig a bajban imádkozik az ember – de én hálát is adok, ha jól sült el a dolog. Sosem mulasztottam még el az imádságot. Bármit játszunk, nem mindegy – ez van bennem minden előadás előtt. Néha irigylem azokat, akik kicsit lazábban tudják venni. Egy-egy gyerekelőadásba nem kéne azért belehalni. De Sopronban például nem jutott eszembe egy dalszöveg, utána – tizenvalahány előadást játszottunk, naponta hármat lenyomtunk, és ez az elsőnél történt – én olyan ideges voltam minden előadásnál, hogy hihetetlen. Egyszer ment félre a dolog, de a mai napig nem mindegy, ha azt a nótát kell elénekelnem. Nem tudom például, hogy mi lett volna, ha másnap például a *Májust* kell játszani, hogy akkor azt hogyan élem meg, milyen állapotban lettem volna. Nem tudom, mi ez nálam, de ilyenkor se akarok színész lenni.

V. S.: Az idegeskedés után azért csak elkezdtétek a darabot csinálni.

L. T.: Persze! Tíz darab A4-es lap a szöveg, és fejezetenként mentünk: megnéztünk egy részt, én elmondtam, ő elmondta stb. Egy ideig azt gondoltam, hogy talán egyedül is tudnám csinálni, de a Tamással való munka helyre tett bennem dolgokat. Van, hogy gondolok valamit, ami teljes igazság, de rájövök, hogy mennyivel szebb a Tamás igazsága, és milyenné válik még, amikor a kettő találkozik – ez nagyon jó volt! Volt, amiben teljesen egyetértettünk, de volt, amit a női lelkemmel nagyon eldrámáztam volna, ő pedig fel tudta hívni a figyelmem arra, hogy melyek azok a részek, amikbe nem kell még belehalnom, hogy maradjon belehalási lehetőség a végén.

V. S.: És amikor nem egyeztetek, az kiütközött valahogy?

L. T.: Azért is nagyon tisztelem, mert a negatívát is úgy tudta elmondani, hogy ne bántson meg: három mondatban, megkerülte azt, hogy én sérüljek. Bármennyire is tanultuk a negatív kritikát kezelni, én... De erről már beszéltem. Már az első mondatából éreztem/érezem, hogy nem jó az irány, de mégis úgy mondta el, hogy ne bántson meg.

V. S.: Neked ilyen rendezőket kell hívni, Timi!

L. T.: Szerintem sem ez volt az utolsó munkánk Tamással! Gondolkodtunk önálló musical-estben. Én szeretek táncolni, jó lett volna táncolni. A brechti vonalat is Tamás hozta be, hogy én, mint Lőrinc Tímea is legyen jelen az előadásnál, a kikacsintás is legyen ott. Én biztosan Sztanyiból dolgoznék, én azt tanultam.

V. S.: A mai előadás kezdete erre egy tökéletes példa volt! A későkre mindig lehet építeni ezeket a kikacsintásokat.

L. T.: Hát igen, a mai tényleg. Készültünk ezekre, de azért kicsit meg is ijedtem, hogy ha elkezdem, akkor miből hogyan tudok kiállni, de pont jó-

kor jött be végül a késő néző, és tudtam rá úgy nézni, mintha Jan lenne előttem. De ha fél másodperccel hamarabb jön, akkor nem kezdem el az előadást, hanem megvárom, hogy bejöjjön és leüljön. Ma sok dekoncentráló dolog volt, de ettől függetlenül jól ment.

V. S.: Miért akartad ezt a történetet elmesélni? A történeten túl mi az a plusz benne, amiért ezt akartad a színpadra vinni? Ahogy ismerlek, feltételezem, hogy van plusz.

L. T.: Nagyon furcsa a helyzet, mert ahogyan már említettem, decemberben, amikor a monodrámával foglalkoztam, akkor köszöntött be a szerelem is az életembe, és a mai napig nem tudom eldönteni, hogy vajon az előadás is részese ennek, hogy bevonzotta ezt, vagy semmi köze a kettőnek egymáshoz. Amikor a fiúknak erről beszélek, akkor azt mondják, hogy már megint cigánykodok meg boszorkánykodok, de nekem fontosak a jelek, a nem-véletlenek, és nem tudok emellett sem elmenni, hogy ez az előadás tényleg erről szól.

Tamással úgy fogalmaztuk meg, hogy ez tanmese. Elmondunk egy történetet, hogy hogyan lehet a szerelmet csinálni, hogyan és mit lehet beleadni, és utána lehet gondolkodni, hogy vajon így van-e ez, ahogy mi mutatjuk és mondjuk. Tamás azt mondta ma, hogy néha olyan érzése van, hogy meg kellene ütni Besst – ma már ő is néző, és nem a rendező szemével nézte a darabot –, és jó, hogy valami teljesen mást érzett, mint amit eddig: azt, hogy a külső szem hogy reagál. Én ezt szánom az előadás alapjára, hogy lehet ezt így is.

V. S.: Hogy mindenki értékelje át a saját kapcsolatait?

L. T.: Igen, de például mivel én viszem végig az ő sorsát, bármennyire is látom néha, hogy erkölcsileg helytelen, amit tesz, mond, gondol, én attól végig az ő pártján állok. Egyébként azt gondoltam, hogy nem vagyok egy romantikus alkat, hát dehogyisnem!

V. S.: Csak kellett valaki, aki kibozza...

L. T.: Igen, én is ugyanúgy gagyogok most, mint a nagyon szerelmesek. Az előadásnak minden második mondata, hogy köszönöm ezt a nagy szerelmet – ha nem tudsz e mögé állni, akkor ne ezt csináld. Miközben kimondtam, nekem is el kellett hinnem. Mikor még egyedül voltam, ennek alapot kellett teremteni. Párhuzamosan egymás mellett haladt a privát életem és Bess élete, szerintem bevonzotta egymást a kettő, hatottak egymásra. Persze bármennyire is nem normális szerelemről van szó a *Hullám-törésben*, megvan annak is a maga szépsége.

V. S.: *De ezt a szélsőséges történetet le lehet bontani egy nem szélsőségesre. Le lehet fordítani egy teljesen hétköznapira.*

L. T.: Biztos, hogy ezért is visel meg sok nézőt a darab – azokat, akik persze megengedik, hogy eljusson hozzájuk. Nem könnyű, és sokan nem is szeretik, de akikhez elér, azok a saját történeteiket, életüket mérlegelik, amikor sírnak vagy ledöbbennek.

V. S.: *Bessnek változik a karaktere? Változtathat az, ahogy éppen te érzed magad? Persze attól ugyanazt kell hogy mondja, de megeshet, hogy éppen az ellenállás érzése erősebb benne, mint az odaadás? Két előadásod volt eddig, de ha például beleszámolod a nyilvános próbákat, főpróbát, akkor már sokszor volt közönség előtt a darab.*

L. T.: Ez nagyon függ az alaphelyzetemtől, de egyébként tud. Más-hogy is gondolok bizonyos dolgokra. Ma kérdeztem Tamást, észrevette-e, hogy bizonyos mondatokat másképp mondok. Mások az élettapasztalataim is, bizonyos szituációk kicsit többek lettek.

V. S.: *És Tamás észrevette ezt a változást/váltást?*

L. T.: Nem! És nekem ez érdekes, mert előtte üzeneteztünk, hogy mennyire ideges vagyok, és nem tudom, hogy fog sikerülni, Tamás persze három mondatnál megnyugtatót, de írta, hogy kíváncsi a változásokra. Két hónapja játszottam előtte. Amikor mondtam a szöveget a napokban, éreztem, hogy vannak részek, amik jobban megérttek, vagy változtak, mert más jelentőséget adok neki. Tamás azt vette észre, hogy jó az előadás, hogy koncentrált, és hogy az emberek követik.

*

V. S.: *Timi közben nézegeti a mobilját, és fel-felkuncog. Kérdezem tőle, mi történik a készüléken?*

L. T.: Kapom közben az üzeneteket a fiúktól. Nem voltak itt ma este, és nem is várjuk el egymástól, hogy minden előadást megnézzünk, de három SMS már jött, hogy hogy sikerült az előadás, és a negyedik is arról szólt, hogy gondoltak rám. Ha itt vannak, ha nem, fontos, hogy a másikkal éppen mi van.

V. S.: *Szerelemmel kezdtük, zárjuk is szerelemmel. Ó hogy viszonyul ehhez az élethez?*

L. T.: Az a szerencsém, hogy egy olyan ember került az életembe, aki nek az értelmi és érzelmi intelligenciája igen magas, maximálisan támogat és megnyugtató. Láttam már negatív példáját is ennek a dolognak. So-

kat beszélgetünk, szakmailag is jó kritikát tud mondani, helytálló, amiről beszél. Laikus értő néző, mint anyukám. Fontolgatta egyébként ő is a színészi pályát – és értem miért –, alkalmas lenne rá.

V. S.: És te mit mondanál, ha ő belevágná ebbe?

L. T.: Mondtam már neki, hogy legyen.

V. S.: Végig tudnád vele „újra” csinálni az Akadémiát?

L. T.: Ezt nem tudom előre megmondani, mert önző vagyok. Meg persze azért sem, mert tudom, hogy milyen, és nem szeretném, hogy anynyit sérüljön. Mert sérülne. Sérültünk azért mi is rendszeren.